

40 ΧΡΟΝΙΑ ΦΟΥΡΝΑΡΗΣ...

ΟΙ ΑΤΑΛΑΝΤΕΥΤΟΙ ΣΤΟΧΟΙ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΙΚΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ ΣΕ "ΕΥΗΜΕΡΙΑ" ΚΑΙ "ΚΡΙΣΗ" ΚΑΙ Η ΝΕΑ ΕΘΝΙΚΗ ΕΠΟΠΟΙΙΑ ΤΟΥ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑΤΟΣ

Όποιος πίστευε με τα σωστά του ότι αυτή η μέρα της μαρμότας που ζούμε έξι μήνες τώρα θα είχε αίσιο τέλος, ήταν βαθιά νυχτωμένος. Ή ήταν κάποιος που είχε κάτι να κερδίσει από την όποια έκβασή της. Και τέτοιοι υπήρχαν κάμποσοι. Πρώτα και κύρια, η μερίδα των αφεντικών που θα βγει πιο ισχυρή από τη «δημιουργική καταστροφή» και γενικότερα ο ελληνικός καπιταλισμός που μέσα από αυτή τη διαδικασία θα έχει αποφύγει (για άλλη μια φορά) την υποβάθμισή του στον παγκόσμιο καταμερισμό εργασίας.

Τα πράγματα φαίνονται μπερδεμένα αλλά είναι πολύ απλά. Κοντά 40 χρόνια τώρα, τα αφεντικά και ο πολιτικός τους εκφραστής, το ελληνικό κράτος, έχουν βαλθεί να οργανώνουν με ζήλο και προσήλωση τον μετασχηματισμό της εργατικής τάξης. Εφαρμόζοντας το μοντέλο της «υψηλής έντασης εργασίας», "εργάζονται" δριά τον υψηλό σκοπό: να δημιουργήσουν μια νέα τεχνική σύνθεση της εργατικής τάξης, σύμφωνη με τα συμφέροντά τους. Ακόμη και σήμερα, εν μέσω παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης και ανελέητων διακρατικών ανταγωνισμών, το ελληνικό κράτος συνεχίζει να χαράσσει στρατηγικές και τακτικές για την επίτευξη του παραπάνω στόχου. Η απουσία δε, του μόνου πράγματος που μπορεί ποτέ να αποτελέσει τον εσωτερικό εχθρό σε τέτοια όμορφα σχέδια -της οργανωμένης εργατικής τάξης- τους επιτρέπει να ατενίζουν το μέλλον με συγκρατημένη αισιοδοξία.

Παρ' όλα αυτά, μερά με τη μέρα η κρίση βαθαίνει και τα προβλήματα που το ελληνικό κράτος καλείται να αντιμετωπίσει, πολλαπλασιάζονται. Αλλά κάθε πρόβλημα έχει τη λύση του και όπως μας διδάσκει η πικρή ιστορία αυτού του τόπου, όπου δε φτάνει το δεξιό κράτος, φτάνει το αριστερό. Και όντως, η «πρώτη φορά αριστερο-φασιστο-δεξιά» κυβέρνηση αποδείχθηκε πολύ πιο αποτελεσματική ως προς την στοίχιση του εθνικού κορμού πίσω από τα δίκια του ελληνικού κεφαλαίου. Το απαύγασμα της εξάμηνης εθνικής εποποιίας -το δημοψήφισμα- δεν ήταν παρά μια ρητορική ερώτηση που έθεσε το αριστερό ελληνικό κράτος στα αφεντικά και σε όλους όσοι σκέφτονται με το μυαλό των αφεντικών. Στην πραγματικότητα δεν υπήρχε κανένα δίλημμα, καθώς όλοι συμφωνούσαν ότι οι τράπεζες -η καρδιά κάθε κράτους ως συλλογικού καπιταλιστή- πρέπει να σωθούν και ότι τα αφεντικά θα ξεπεράσουν και αυτή τη λούμπα με τις πλάτες του κράτους και πατώντας επί πτωμάτων (της εργατικής τάξης, βεβαίως, βεβαίως).

Κατά τα άλλα, η μόνη αξιοπρεπής απάντηση απέναντι στα ψευτοδιλήμματα των αφεντικών και την επανασυγκρότηση του εθνικού κορμού κάτω από την ταμπέλα του λαού, είναι να ανακαλύψουμε τη χαμένη μας ταξική συνείδηση συγκροτώντας τον εσωτερικό εχθρό στην καρδιά του κτήνους. Αλλά κρατάμε μικρό καλάθι.

CLASSWARDOGZ

classwardogz@gmail.com – autonomia71.wordpress.com

ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΕΚΔΗΛΩΣΗ

ΔΕΥΤΕΡΑ 27/07/2015

19:00 • ΑΡΧΕΙΟ 71

ΚΑΛΛΙΔΡΟΜΙΟΥ & ΖΩΣΙΜΑΔΩΝ, ΕΞΑΡΧΕΙΑ